

VIETNAM BULLETIN

40 ct

eerste jaargang no.24 - 29 april 1967

● WAT WIL

● HOE WERKT

HET <in parijs verboden>

VIETNAM

TRIBUNAAL?

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: M. v. Dullemen
 E. de Lijser
 O. D. v. d. Muyzenberg
 Tineke Nijenhuis
 A. A. Regtien

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin
 p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar. Los nr f 0,40

RONDOM HET VIETNAM TRIBUNAAL

Dit nummer van het Vietnam Bulletin is geheel gewijd aan informatie over het Internationaal Tribunaal ter beoordeling van oorlogsmisdaden in Vietnam. Dit Tribunaal, bijeengeroepen door Sartre en Russell, heeft zich tot taak gesteld om aan de hand van de criteria die tijdens de Neurenberger processen zijn toegepast op de nazi's, vast te stellen of en in welke mate op dit moment in Vietnam door de Amerikanen en hun bondgenoten oorlogsmisdaden bedreven worden. Materiaal, aan de hand waarvan het Tribunaal tot een oordeel zal komen, is bijeengebracht door, tot nu toe, vier internationale onderzoeksteams, die door het Tribunaal naar Noord-Vietnam en Cambodja zijn gestuurd. Zij hebben urenlange getuigenverklaringen, films, foto's, wapens, fragmenten van lazy dogs etc. meegebracht.

In de onderzoeksteams zitten specialisten op velerlei gebied. Onder hen: Dr. Behar van de medische faculteit aan de Sorbonne, die rapport zal uitbrengen over de aard van de verwondingen als gevolg van gebruik van speciale wapens en bommen, verwondingen die hij met name in de ziekenhuizen van Noord-Vietnam heeft onderzocht. Verder hadden in de onderzoeksteams o. a. zitting Léon Matarasso, advocaat aan het gerechtshof van Parijs; Setsure Tsurushima, Japans hoogleraar in de economie, die rapport zal uitbrengen over het effect van de Amerikaanse bombardementen op de Noordvietnamese economie; de Amerikaanse advocaat Hugh Manes en vele anderen, waarvan enkelen verderop in dit nummer aan het woord zullen komen.

Hoewel het grootste deel van het documentatiemateriaal pas tijdens de zittingen van het Tribunaal bekend zal worden, zijn er nu al stapels verklaringen, voorlopige rapporten van de onderzoeksteams en andere artikelen over het Vietnam Tribunaal in de internationale pers verschenen. In dit nummer een selectie daaruit: over de algehele opzet van het Tribunaal, de wijze van vergaren van materiaal, een verklaring van Dr. Krivine, een discussie over de grondslagen van het Tribunaal en over het morele recht zo'n Tribunaal te houden.

De basisinformatie over de opzet van het Tribunaal is gedeeltelijk door één van onze redacteuren ingewonnen tijdens een bezoek aan het secretariaat van het Tribunaal in Parijs.

Inmiddels is ook in Nederland een werkgroep ter ondersteuning van het Tribunaal ontstaan. Tot de adherenten behoren onder anderen de professoren Delfgouw, Verkuyl en Wertheim. Verder Pater van Kilsdonk, de Utrechtse studentendecane mej. Van Lanschot en nog enkele anderen. De organisatoren van de werkgroep komen voort uit het Jongerencomité voor Vrede en Zelfbeschikking in Vietnam, een comité dat een twintigtal jeugd- en jongerenorganisaties omvat en de Actiegroep Vietnam, die de maandelijkse protesttochten organiseert.

Deze werkgroep zal in Amsterdam een avond beleggen waarop rechtstreeks van de eerste zitting van het Tribunaal verslag zal worden uitgebracht en waar documentaire films van de onderzoeksteams van het Tribunaal zullen worden vertoond. Toegang zal uitsluitend mogelijk zijn op vertoon van de lidmaatschapskaart van één van de bij het Jongerencomité voor Vrede en Zelfbeschikking aangesloten jeugd- of studentenorganisatie, gevoegd bij een in voorverkoop te verkrijgen toegangkaart van f 2,50.

Aanvankelijk zou het Tribunaal op 29 april in een voorstad van Parijs starten. Op het laatste moment verbood De Gaulle echter de bijeenkomst in Frankrijk te houden. Waar en wanneer het Tribunaal nu zal beginnen, is bij het ter perse gaan van dit nummer nog niet bekend, er is echter sprake van Stockholm. In verband daarmee is ook de exacte datum van de bijeenkomst van de Nederlandse werkgroep nog niet vastgesteld. Kaarten kunnen echter wel reeds bij de bij het Jongerencomité aangesloten organisaties besteld worden.

Redactie.

GESPREK MET RALPH SCHOENMAN

Een van de redacteuren van het Vietnam Bulletin had onlangs een gesprek met Ralph Schoenman over het tribunaal. Deze vertelde:

Voorgeschiedenis

Reeds in 1963 schreef Bertrand Russel een brief naar de New York Times, waarin hij zijn grote verontrusting uitsprak over de steeds meer in de westerse pers doorkomende gruweldaden en wreedheden die in Vietnam plaats hadden. Hij schreef toen: 'De Verenigde Staten zijn bezig een vernietigingsoorlog in Vietnam te voeren.' In de daarop volgende jaren sprak Russel zich steeds meer uit over de Vietnam-oorlog. Hij voerde polemieken met de redactie van de New York Times, oriënteerde het werk van zijn te Londen gevestigde Bertrand Russel Peace Foundation steeds meer op de Vietnamese kwestie, stuurde zijn secretaris Ralph Schoenman in 1966 tot twee keer toe voor een reis naar Noord-Vietnam om daar documentatiemateriaal te verzamelen over de bombardementen.

'Wat Harrison Salisbury, adjunct-hoofdredacteur van de New York Times een paar maanden geleden schreef, heb ik een jaar geleden al met eigen ogen kunnen zien en daarna in een brochure beschreven', zegt Schoenman. 'Op grond van dit documentatiemateriaal, gevoegd bij nauwkeurig door ons bijeengezochte verslagen en feiten van westerse correspondenten in Vietnam, besloot Russell vorig jaar een tribunaal te organiseren dat aan de hand van documenten, getuigenverklaringen, films en foto's de taak heeft vast te stellen óf en in hoeverre er sprake is van door de Verenigde Staten begane oorlogsmisdaden in Vietnam.'

Criteria zijn de maatstaven, destijds aangelegd tijdens de Neurenberger processen tegen de nazi's. Daarbij golden daden als foltering, mishandeling, deportatie, bombardementen van ziekenhuizen, scholen of dijken als oorlogsmisdaad. Op grond van de criteria van Neurenberg en andere afspraken, vastgelegd in internationale akkoorden, zal het tribunaal de volgende vragen stellen en trachten te beantwoorden:

1. Heeft de regering van de Verenigde Staten (en de regeringen van Australië, Nieuw Zeeland en Zuid-Korea) daden van agressie begaan, agressie naar maatstaven van het internationale recht ?
2. Heeft het Amerikaanse leger gebruik gemaakt van of geëxperimenteerd met nieuwe wapens of wapens verboden door wetten inzake oorlog (gas, speciale chemische produkten, napalm etc.) ?
3. Zijn er louter civiele doelen gebombardeerd, zoals scholen, ziekenhuizen, sanatoria, dijken en op welke schaal is dat gebeurd ?
4. Zijn Vietnamese gevangenen onderworpen aan onmenselijke behandeling, verboden door wetten inzake de oorlog, in het bijzonder foltering en verminking ? Zijn er ongerechtvaardigde vergeldingsmaatregelen genomen tegen de burgerbevolking, in het bijzonder executies en gijzeling ?
5. Zijn er kampen voor dwangarbeid gemaakt, is er deportatie van bevolkingsgroepen geweest of andere daden tot uitroeiing die juridisch gekarakteriseerd kunnen worden als vorm van volkerenmoord ?

Beschuldiging

Men heeft ons herhaaldelijk verweten dat onze opzet voor het tribunaal partijdig zou zijn. Maar Russel heeft naar aanleiding van dit verwijt gezegd dat het onmogelijk is om met een leeg hoofd over Vietnam te oordelen. Wat is onpartijdigheid ? Ook de rechters van Neurenberg of Tokio waren niet neutraal in de zin van onverschillig. Zij hadden zeer zeker geen leeg hoofd over de daden van de nazi's. Wij zijn van mening dat het niet aangaat om de technisch en materieel zwakkere partij, die bovendien een strijd voert voor de in het internationale recht erkende zaak van nationale onafhankelijkheid tegen buitenlandse inmenging, om die partij op een lijn te zetten met het optreden van de Verenigde Staten. Kijk, ons tribunaal is in zoverre eigenlijk geen tribunaal in de strikte zin van het woord, dat er geen executieve macht is die zoals te Neurenberg de schuldigen kan straffen. Aanvankelijk was het de opzet om op grond van het materiaal dat op tafel zou komen, eventueel de president van de Verenigde Staten in staat van beschuldiging te stellen. Dat idee hebben wij juist om die reden laten vallen. Daarom beperkt het werk van het tribunaal zich nu tot de vijf voornoemde punten. In Neurenberg oordeelde de winnaar over de overwonnenen. Die situatie bestaat bij dit

tribunaal niet. Wie zegt dat de veroordelende partij te Neurenberg veroordeelde waaraan zij zich deels ook zelf schuldig had gemaakt (Hiroshima), heeft gelijk. Maar dat doet in principe niets af aan het feit dat, globaal gesproken, te Neurenberg het nazisme in al zijn onmenselijkheid terecht stond. En dat moest gebeuren. De algemene uitgangspunten van het proces van Neurenberg leveren juiste criteria voor de beoordeling en veroordeling van oorlogsmisdaden.'

OORLOGSMISDADEN: HET VERZAMELEN VAN HET BEWIJSMATERIAAL

door Lawrence Daly, secretaris-penningmeester van de National Union of Mineworkers, Scottish Area. (New Statesman, 3-3-67)

Het tweede onderzoekteam van het Internationaal Tribunaal ter beoordeling van oorlogsmisdaden in Vietnam heeft vierentwintig dagen (van 24 januari tot 17 februari) in Noord-Vietnam doorgebracht. De leden van het team waren: dr. Abraham Behar, assistent aan de Parijse Medische Faculteit (hij verliet Vietnam op 3 februari); dr. Gustavo Tolentino, een Dominicaanse arts die in Toronto, Canada, praktizeert; Carol Brightman, redaktrice van Viet Report Magazine, New York; Tariq Ali, een Pakistaanse journalist en ex-voorzitter van de Oxfordse studentenunie en ikzelf. Het doel van ons bezoek was om het patroon van de Amerikaanse bombardementen te onderzoeken teneinde vijf specifieke vragen te kunnen beantwoorden:

- 1) Hebben er in Noord-Vietnam bombardementen op burgers plaatsgevonden ?
- 2) Waren die bombardementen ver verwijderd van militaire doelen ?
- 3) Zo ja, wat zijn de burger-doelen van de Amerikaanse vliegtuigen ?
- 4) Zijn de gebruikte wapens bedoeld om beton en staal of om menselijk leven te vernietigen ?
- 5) Is er enige reden om te concluderen dat de Verenigde Staten in Vietnam genocide bedrijven ?

In de eerste fase van het onderzoek reisde de ene groep (dr. Tolentino en ikzelf) ten noordwesten van Hanoi rond in de provincies Phu Tho, Vinh Phuc en Bac Thai, terwijl de anderen naar het zuiden gingen naar de provincies Ninh Binh en Thanh Hoa. In de tweede fase ging het hele team (behalve dr. Behar) naar Haiphong en de provincie Quang Ninh, waar we de verwoesting van de mijnsteden Ha Tu en Cam Pha en de toeristenplaats Bai Chay onderzochten.

Uit onze waarnemingen aldaar concludeerden we dat de eerste twee vragen onvoorwaardelijk met 'ja' moeten worden beantwoord. Het antwoord op de derde vraag is dat de bombardementen geconcentreerd zijn op huizen, scholen, kerken, pagodes, ziekenhuizen en andere niet-militaire doelen. De Amerikaanse bombardementen zijn bepaald wel 'selectief' geweest. Ze hebben duidelijk deze burgerinstellingen uitgezocht voor hun langdurigste en meest systematische aanvallen.

Als antwoord op de vierde vraag heeft het team medisch bewijsmateriaal verzameld van de speciale uitwerking op het menselijk leven die de door de Amerikaanse vliegtuigen gebruikte 'anti-personnel'-wapens hebben veroorzaakt. Als hoog-explosieve of -brandbommen op een stad of een dorp worden geworpen, worden ze gewoonlijk na korte tijd gevolgd door stalen kogeltjes-bommen. Deze laatste bommen kunnen de overgebleven gebouwen niet beschadigen, maar ze doden of verminken wel de mensen die proberen de slachtoffers te helpen. De kleine kogeltjes kunnen beton of staal niet vernietigen, maar ze treffen menselijke wezens met een snelheid die groter is dan die van een kogel en ze veroorzaken vaak de dood, doordat ze in de hersens, de longen, de ingewanden etc. doordringen, of ze veroorzaken verlammingen. In het licht van de systematische bombardementen van burger-doelen met dergelijke wapens zijn we tot de conclusie gekomen dat de Verenigde Staten in feite een uitroeiingsoorlog tegen Noord-Vietnam voeren. Dat mag volstrekt ongelooflijk schijnen, maar het bewijsmateriaal laat geen andere conclusie toe.

De procedure volgens welke we het bewijsmateriaal verzamelden, verliep in alle plaatsen die we bezochten in grote trekken langs dezelfde lijnen. Eerst spraken we vroeg in de ochtend met provinciale functionarissen, die ons verslag uitbrachten van de aanvallen die in hun provincie hadden plaatsgevonden. Die informatie werd per district behandeld, met details over de schade aan leven en stoffelijke bezittingen, het aantal vliegtuigen dat erbij betrokken was, de soorten bommen die werden gebruikt en de timing van de aanvallen. Er werd informatie gegeven over concrete gevallen van doden en gewonden. Daarna stelden we vragen en dan werden we rondgeleid om een aantal van de gebombardeerde steden, dorpen en gehuchten te bekijken. Daar zagen we met eigen ogen de verwoestingen, en daar spraken we met ooggetuigen en met familieleden van de doden. Ze spraken gewoonlijk met diepe, maar beheerste emotie. Hun waardigheid was indrukwekkender dan ik onder woorden kan brengen. Terwijl ze hun tranen onderdrukten, spraken ze over de beminde familieleden die ze hadden verloren en over hun vastbeslotenheid om zich nooit over te geven. Ze doorleefden opnieuw de verschrikkingen van de luchtaanvallen terwijl ze op diepe bomkraters wezen of op verwoeste huizen, waar de dood had toegeslagen.

Ze uitten een begrijpelijke haat tegen de Amerikaanse regeerders, maar ze maakten altijd een onderscheid tussen hen en het Amerikaanse volk. Ze vroegen miss Brightman zelfs vaak om hun hartelijke groeten aan het Amerikaanse volk over te brengen.

Nadat we de gebombardeerde plaatsen hadden gezien, werden we gewoonlijk weer teruggebracht naar de plek waar we die ochtend de functionarissen hadden gesproken, om de getroffenen die zij toen hadden genoemd, te kunnen ondervragen. Onze artsen onderzochten deze slachtoffers, bestudeerden röntgenfoto's en bespraken de medische rapporten met de Vietnamese artsen. Daarna bezochten wij vaak een ziekenhuis diep in het oerwoud of in een berggrot, waar we de slachtoffers die nog onder behandeling waren, konden zien. Wij werden voortdurend vergezeld door fotografen van de Noordvietnamese Commissie voor Amerikaanse Oorlogsmisdaden, maar ieder van ons had een eigen camera en we mochten in verband met ons werk fotograferen wat we wilden. Gewoonlijk was er ook een plaatselijk museum voor oorlogsmisdaden waar stoffelijke bewijzen voor aanvallen op burgers aanwezig waren, van beschadigd huisraad tot verschroeide schoolboeken en verbrijzelde onderdelen van een ziekenhuisuitrusting. We kregen alle gelegenheid om de slachtoffers en de ooggetuigen zoveel we wilden te ondervragen, en in elk van die gevallen stemde het bewijsmateriaal overeen met de feiten zoals die ons door de provinciale of de plaatselijke functionarissen waren meege-deeld.

Soms werden onze activiteiten ruw onderbroken door de afgezanten van de westerse beschaving, en moesten we snel naar de ondergrondse schuilplaatsen. In één zo'n geval, toen we vlakbij onze schuilplaats in het oerwoud buiten de stad Vietri dekking zochten, hoorden we de bommen vlakbij ontploffen. Kort daarna inspecteerden we het 'doel'. Het was een gehuchtje dat maar een meter of vijfhonderd verderop lag, waarop een Bullpup brandraket was afgeschoten. Drie huizen werden verwoest, een oude vrouw en twee kinderen werden gewond en een aantal dieren werden gedood. Zonder de diepe schuilkelders zouden de gevolgen veel ernstiger en het aantal slachtoffers veel groter geweest zijn. En dat laatste geldt voor alle plaatsen die we in Noord-Vietnam hebben bezocht.

Een tweede factor die de uitwerking van de bombardementen beperkt, is het massale evacuatieprogramma dat de regering heeft uitgevoerd. De oude mensen en de kinderen uit de steden zijn om veiligheidsredenen naar de bergen en het oerwoud gebracht, hoewel ze ook daar gevaar kunnen lopen. We hebben de bewijzen daarvan gezien in de provincie Quanh Minh ten noorden van Haiphong. Daar kijken de kolennijnen, die hoog in de heuvels liggen, neer op de mooie Baai van Halong. De mijnsteden Ha Tu en Cam Pha zijn daar volledig verwoest. De mijnen zelf zijn lastige doelen om te bombarderen, dus werden de aanvallen geconcentreerd op het personeel. De steden werden aangevallen precies op het moment dat de mijnwerkers zaten te ontbijten of net thuis waren gekomen na hun dienst.

Veel mensen werden later naar het noorden geëvacueerd om daar in bamboehutten vlakbij de steile rotsen in het heuvelachtige gebied te worden gehuisvest. Maar op 3 februari werden deze heuvelbewoners aangevallen door Amerikaanse bommenwerpers die stalen kogeltjes-bommen uitwierpen. Deze bommen horen tot de gemeenste wapens die ooit voor oorlogsdoel-einden zijn uitgevonden. De twee types die wij hebben gezien, worden door de Vietnamezen resp. 'ananas' en 'guave' genoemd. De guave ziet eruit als een kleine cricketbal, maar hij bevat in zijn metalen omhulsel 300 kleine stalen kogeltjes. De bom komt wentelend naar beneden en explodeert op het moment dat hij de grond raakt. Daarbij verspreidt hij kogeltjes en bomscherven over een oppervlak van twintig meter in doorsnee. Er zitten 300 van deze bommen in iedere CBU (Container Bomb Unit) die door de Vietnamezen de moederbom wordt genoemd. Dit apparaat gaat vijf seconden nadat het vliegtuig heeft verlaten open en verspreidt de 300 guaves dan over een groot gebied. Ieder F 105-vliegtuig voert vier CBU's mee. Zijn dodelijke lading bestaat dus uit 360.000 kogeltjes plus de scherven van 1200 bommen.

De Noordvietnamese Commissie voor Oorlogsmisdaden heeft volledige dossiers samengesteld over deze en andere wapens die door de Verenigde Staten bij hun bomaanvallen worden gebruikt. De Commissie heeft ook dossiers gemaakt over aanvallen op scholen, ziekenhuizen kerken, pagodes, dammen en dijken. Al deze informatie zal ter beschikking worden gesteld van het Internationale Tribunaal en zal worden aangevuld met de rapporten en opmerkingen van de leden van de onderzoekteams. Het tribunaal zal zijn eindoordeel uitspreken op grond van het totale bewijsmateriaal dat naar voren is gebracht. De bewijzen waarmee ik tijdens mijn bezoek aan Noord-Vietnam ben geconfronteerd, later er echter geen twijfel aan bestaan dat de aanvallen op burgerdoelen opzettelijk en systematisch plaatsvinden. Als het de bedoeling is, dat het volk gedemoraliseerd wordt en dat er ontevredenheid over de regering van

Noord-Vietnam wordt geschapen, dan moet worden vastgesteld dat het resultaat precies tegenovergesteld is. Overal maakten de mensen duidelijk dat ze vastbesloten waren zich nimmer over te geven en dat ze door zouden vechten tot hun land volledig vrij en onafhankelijk zal zijn.

FRAGMENTATIEBOMMEN

Er bestaan verschillende soorten fragmentatiebommen, maar allemaal komen ze voort uit een moederbom. De moederbom explodeert in de lucht boven het doelgebied en laat 300 kleinere bommen los van de grootte van een grapefruit of een ananas.

Elk van de kleinere bommen stoot dan 150 kleine stalen hagelkorrels uit die zo klein zijn dat ze op beton of staal terugketsen, maar die zeer effectief zijn wanneer ze een menselijk oog of hart raken. Vietnamese artsen zeiden me dat het erg moeilijk is om mensen te opereren die door deze bommen gewond zijn, omdat het staal zo klein is dat het nauwelijks te lokaliseren is zonder Röntgenstralen. (Er zijn meer doelgebieden in Vietnam dan Röntgenapparaten)

Volgens de Vietnamezen is de grote lijn van de meeste aanvallen het droppen van hoog-explosieve bommen en dan, een paar minuten later, beschietingen door de vliegtuigen en het afwerpen van fragmentatiebommen om de hulpverlening te belemmeren en om diegenen te doden die het gebombardeerde gebied proberen te ontvluchten.

Zelf nam ik waar dat de fragmentatiebommen uitgerust zijn met tijd klokken zodat ze niet allemaal tegelijk hun moordend werk doen. Als eerste-hulpgroepen proberen de gewonden te redden, of later als de vliegtuigen weg zijn en het 'alles veilig'-sein gegeven is, kunnen nog honderden fragmentatiebommen ontploffen en onschuldige mensen verwonden of doden.

Bij mijn terugkeer naar de VS besprak ik met een afgevaardigde van het Ministerie van Buitenlandse Zaken het nut van de fragmentatiebommen. De enige rechtvaardiging die hij kon geven, was dat deze bommen de activiteiten van de guerilla's verminderen. Maar in Noord-Vietnam zijn er natuurlijk geen guerilla's en ze zullen er ook nooit zijn, tenzij de VS zijn invasie uitbreidt tot Noord-Vietnam.

(Dave Dellinger, Peace News, 17-2-67)

TWEEDE ONDERZOEKTEAM

Hieronder volgt een gedeelte van de tekst van een verklaring die op 6 maart 1967 door Dr. Krivine werd afgelegd op een perskonferentie te Hanoi. Dr. Krivine maakte deel uit van het tweede onderzoekteam van het Internationale Tribunaal.

'Op 17 februari 1967 kwam ik in Hanoi aan. Daar ontmoette ik het tweede onderzoekteam van het Internationale Tribunaal, dat 24 dagen in Noord-Vietnam had doorgebracht. In mijn hoedanigheid van chirurg heeft het Tribunaal mij de taak opgelegd om de verwondingen te bestuderen die veroorzaakt werden door wapens die de laatste tijd in Vietnam werden uitgetoetst, namelijk staalsplinterbommen, en de verwondingen veroorzaakt door verboden wapens, zoals napalmbommen en fosforbommen.

Een deel van mijn taak heb ik volbracht tijdens mijn verblijf in Hanoi en tijdens mijn drie dagen durende bezoek aan een gebied ten noorden van de hoofdstad, waar herhaaldelijk staalsplinterbommen werden afgeworpen door piloten van het Amerikaanse leger. Ik bezocht de gebombardeerde plaatsen en ik ondervroeg langdurig vele chirurgen die slachtoffers van staalsplinterbommen geopereerd hebben. Verder las ik medische rapporten door, bestudeerde rapporten van operaties, bekeek röntgenfoto's en onderzocht vele gewonden en herstelden.

Hoezeer ik ook solidair ben met het Vietnamese volk, ik heb mijn onderzoek uiterst streng uitgevoerd. Ik heb naar zoveel mogelijk concrete feiten gevraagd en ik heb alleen getuigenissen opgenomen van ooggetuigen of van mensen die getuige waren van de hulpverlening, zoals chirurgen en artsen. Hieronder volgen enkele van de vele gevallen die op het Tribunaal aan de orde gesteld zullen worden.

Op 13 augustus 1966 lieten Amerikaanse gevechtsbommenwerpers twee hoog-explosieve bommen en vier zogenaamde CBU's vallen op Phu Xa in het Tu Liem distrikt van Hanoi. (CBU = cluster bom unit) Het resultaat was dat 24 mensen werden gedood, waaronder 13 kinderen van 2 tot 13 jaar oud, en dat 23 mensen werden gewond, waaronder 5 kinderen. Ik heb met een vrouw gesproken die haar baby van 9 maanden en bijna alle andere familieleden verloren had. Ik heb de staalsplinter betast in de hand van een meisje dat haar hele familie verloren had.

Aangezien het Viet Tri Ziekenhuis in 1966 twee keer gebombardeerd werd, is een deel ervan overgebracht naar rieten huizen in een dichtbevolkt gebied. Deze rieten huizen werden op 18 januari 1967 opnieuw aangevallen. Overal waren krassen van staalsplinters te zien: op de tafel

van de arts, op zijn stoel, kast, megaskoop en vouwscherf. De sterilisator was veel doorboord, het röntgenarchief met de namen van de patienten was verscheurd.

In Vinh Phuc onderzocht ik 4 mensen die gewond waren door staalsplinterbommen. Bovendien bestudeerde ik de volledige medische rapporten die mij getoond werden door de adjunct directeur en de chirurg van het provinciale ziekenhuis. 3 van de onderzochte personen waren vrouwen. Alle verwondingen bestonden uit ernstige kwetsuren aan de ingewanden, soms samen met verbrijzelde botten van armen en benen.

Daarna wandelden wij door de rijstvelden; we zagen op de akkers en op de muren van boerderijen veel sporen van staalsplinters.

In Daphuc (in de provincie Vinh Phuc) inspekteerde ik een school waar op 16 januari 1967 een vrouwelijke leerkracht werd gedood door staalsplinters op het moment dat ze haar leerlingen wilde volgen naar een schuilplaats. Ik sprak met een jonge leerling die op die dag de wacht hield en die aan de ingang van de schuilkelder gewond was geraakt.

Ik bezocht de ruines van het ziekenhuis in het autonome distrikt Viet Bac, dat op 7 juli 1966 aangevallen werd. Ik klom op een hoop puin waarin de afschuwelijk verwrongen uitrusting van het ziekenhuis nog zichtbaar was: daar was de chirurgische afdeling van het ziekenhuis geweest. Vlakbij dit ziekenhuis waren lege plekken waar grote rechthoeken op de grond zichtbaar waren. Dit waren de plaatsen waar op 18 september 1966 16 huizen afbrandden tengevolge van staalsplinterbommen, die niet alleen mensen doden, maar die (bij de ontploffing) ook de gemakkelijk ontvlambare huizen van de armste bewoners in brand kunnen zetten.

Het ziekenhuis van de ijzer- en staalwerken van Thai Nguyen ligt 3 km (hemelsbreed) van dit fabriekscomplex verwijderd. Op 17 januari 1967 vielen er op dit ziekenhuis 4 CBU's en 5 brisantbommen. Ik zag de typische kleine ondiepe gaatjes in de muren (veroorzaakt door de staalsplinters). Het aan het ziekenhuis grenzende land vertoonde ook de kleine kraters van de staalsplinterbommen. Dit werd allemaal gefotografeerd.

Na wat ik gehoord en gezien heb, kan ik de volgende konklusies trekken:

-- Staalsplinterbommen zijn uiterst vernuftige wapens die door de Verenigde Staten werden ontwikkeld om massaal mensen te kunnen vernietigen. Met deze bommen kan men alleen mensen doden of verwonden en rieten huizen in brand steken. Zij zijn volstrekt ineffektief tegen stenen muren en massief materiaal.

-- Wonden veroorzaakt door staalsplinterbommen zijn zeer wel vergelijkbaar met de kwetsuren die ontstaan door een schot grove hagel, met dit verschil dat de 'verbeterde' staalsplinterbommen hun splinters in allerlei richtingen strooien; eenzelfde persoon wordt dikwijls in verschillende organen geraakt;

-- De door de Amerikaanse piloten gekozen doelen stemmen volledig overeen met de doelen waarvoor hun nieuwe wapens bestemd zijn: ziekenhuizen, scholen, rieten huizen, akkers; alle doelen zijn volstrekt zonder enige militaire of strategische waarde en zij zijn nauwkeurig uitgezocht door herkenningsvluchten.

-- Derhalve is er van de kant van de Amerikaanse regeringsleiders de wil om burgers in groten getale te vermoorden.

(Vietnam Information Bulletin, 9-3-67. Dit Bulletin wordt uitgegeven door het Vietnam News Agency te Rangoon.)

RALPH SCHOENMAN ANTWOORDT OP DE BEZWAREN TEGEN HET TRIBUNAAL

(uit Peace News, 2 december 1966)

In uw artikel over het Internationale Tribunaal ter beoordeling van oorlogsmisdaden in Vietnam (Peace News, 25-11-66) worden vele belangrijke vragen die een nadere overweging waard zijn aan de orde gesteld. U vraagt zich af waardoor het komt dat het Tribunaal zo'n slechte pers heeft gehad en het onderwerp is geweest van zoveel kritiek. Een belangrijke reden is, dat men de pers zelf een aantal verwijten kan maken ten aanzien van de oorlog in Vietnam. Er bestaat een zekere analogie met de reacties van de pers op de kritiek op het Warren rapport. Een groot deel van de berichtgeving was toen, evenals nu, tendentius, en men wenste niet eerlijk in te gaan op onze uitspraken en gegevens. Ik moet zeggen dat 'The Guardian' eerlijk was en dat 'Le Monde' een rustig en voornamelijk feitelijk verslag gaf. De meest ergerlijke berichtgeving kwam van 'The Times' en van de 'New York Times', die bijna geen informatie gaven en zich te buiten gingen aan kleinzielig gescheld.

De relatie tussen de 'Bertrand Russel Peace Foundation' en het Tribunaal is niet zo moeilijk te begrijpen. Het initiatief tot het bijeenroepen van het Tribunaal kwam van Bertrand Russell. De 'Bertrand Russell Peace Foundation' heeft het voorbereidend werk voor het Tribunaal gedaan. Het Tribunaal is echter een zelfstandig lichaam. Zijn vooraanstaande leden zijn ten zeerste betrokken bij ieder facet van het voorgenomen werk. Nu het Tribunaal officieel is opgericht, bestaat de relatie van de 'Russell Foundation' tot het Tribunaal uit die van een sympathiserend lichaam zonder controle over de activiteiten van het Tribunaal.

Ik kan u verzekeren dat gedurende de vier dagen van informele bijeenkomsten van het Tribunaal de meest gevoelige en explosieve onderwerpen diepgaand werden besproken zonder enige voorafgaande aanwijzing wat hierover zou moeten worden besloten. De besluiten zijn eenstemmig genomen en komen uitsluitend voor rekening van het Tribunaal. Dit is zoals het moet en zoals het zal zijn tot het einde toe. Ik ben tot algemeen secretaris van het Tribunaal gekozen. Dit is een administratieve functie. Ik mag het Tribunaal bijstaan in het voorbereidend werk, maar het geeft me geen enkele mogelijkheid de werkwijze van het Tribunaal te bepalen en zeker niet de conclusies van de onderzoeken van het Tribunaal.

Het is mij niet duidelijk waarom u de vraag van de onpartijdigheid opwerpt. Het Tribunaal heeft zich hierover zeer duidelijk uitgesproken. Alle leden van het Tribunaal hebben uitgesproken meningen die zowel privé als in het openbaar zijn geuit. In zijn rede bij de opening van het Tribunaal heeft Bertrand Russel gezegd:

'Ik ben er zeker van dat dit Tribunaal een historische rol zal vervullen als zijn onderzoek grondig genoeg is. We moeten de waarheid over Vietnam vastleggen. We moeten een oordeel vellen over wat we als waarheid vaststellen. We moeten waarschuwen voor de gevolgen van deze waarheid. We moeten bovendien de mening verwerpen, dat alleen mensen zonder duidelijke mening onpartijdige mensen zijn. We moeten de gedegenereerde opvatting van de menselijke intelligentie verwerpen, die een openstaande geest verwacht met een lege. Ik hoop dat dit Tribunaal mannen zal selecteren die de waarheid respecteren en wier levenswerk daarvan getuigt. Zulke mannen zullen gevoelens hebben over het prima facie bewijs waarover ik spreek. Niemand die onbekend is met dit bewijs door onverschilligheid heeft enig recht het te beoordelen.'

Het lijkt me, dat deze passage uit Bertrand Russels openingsrede een volledig antwoord geeft op de vraag, opgeworpen door 'Peace News' over het probleem van de 'onpartijdigheid'. Er zijn maar weinig tribunaal, processen of onderzoekcommissies waarvan de leden geen mening hebben over de te onderzoeken onderwerpen.

Het is een beetje hypocriet van de gevestigde pers om deze vraag te stellen, terwijl ze dagelijks de vonnissen publiceren van rechters waarvan de opinies over een aantal politieke onderwerpen welbekend zijn. Er bestaat geen 'onpartijdigheid' in de zin van uw artikel; Het is onjuist de kracht of de zwakte van het onderzoek van het Tribunaal te beoordelen op basis van zulke onjuiste criteria.

U werpt verder het vraagstuk op van onze 'van tevoren vastgestelde conclusie over wat een oorlogsmisdaad is, namelijk een misdaad gepleegd door een agressor'. U meent dat de handelingen van geweld zelf misdaden zijn en dat daarom het onderscheid tussen de agressor en het slachtoffer van de agressie onbevredigend is. Ik begrijp uw standpunt, maar ik ben het er niet mee eens. Het verzet van het ghetto van Warschau en van partisanengroepen in de bezette landen van Europa werd op een fundamenteel andere wijze beoordeeld dan de handelingen van de Nazi's. U moet echter weten dat het Tribunaal heeft gezegd er geen enkel bezwaar tegen te hebben. het verzet van de Vietnamezen in al zijn aspecten te onderzoeken (en daarmee het gedragspatroon in Vietnam vast te leggen).

U kunt tot de conclusie komen dat de feiten over het Vietnamese verzet misdaden inhouden. Anderen kunnen het anders zien. De werkelijke vraag is of het onderzoek van het Tribunaal al de relevante feiten toelaat over de oorlog in Vietnam en hierover heeft het Tribunaal geen enkele twijfel laten bestaan

Ik moet u vragen een onderscheid te maken tussen de meningen van Bertrand Russel of van mijzelf en wat het Tribunaal zal vinden. Hierover hoeft geen verwarring te bestaan. De eerder door ons geuite meningen vormen geen belemmering voor de grondigheid van het onderzoek van het Tribunaal. Ook als u ons zou verplichten een blanke lei te zijn, zult u niemand bevredigen die werkelijk vijandig staat tegenover een grondig onderzoek, omdat de moeilijkheid niet ligt bij het onderzoek, maar bij de vijandigheid die het ontmoet.

U schijnt enigszins slecht geïnformeerd te zijn over de vaak herhaalde opmerkingen van Lord Russel inzake het precedent in Neurenberg. Deze opvattingen van Bertrand Russel zijn verschenen in de Londense 'Times', de 'New York Times' en in een lang artikel in 'Le Monde' van 15 oktober

"Er was echter een morele tweeslachtigheid geworteld in de aard van de Neurenberger processen. Neurenberg was een proces, gevoerd door de overwinnaar over de overwonnenen. Neurenberg werd gevoerd door een (real)-politieke alliantie van mogendheden en toch, ondanks de wetten opgelegd door de sterksten, klonk er de stem doorheen van de mensheid, een stem die het uitschreeuwde tegen de gewetensloze kriminaliteit van de Nazi-terreur. Ik heb gevraagd om een Internationaal Tribunaal tegen oorlogsmisdaden omdat, opnieuw, misdaden gepleegd worden van zo'n omvang dat de beschaving en het geweten niet zo laks mogen zijn om niet een wijze van beoordeling en veroordeling te vinden die overeenkomt met het fatsoen en het overleven van elementaire maatstaven van gerechtigheid."

Ik hoor u al klagen dat in deze passage Lord Russell het bestaan van zulke misdaden vooronderstelt. Dat doet hij inderdaad. Het Tribunaal hield zich met deze kwestie bezig toen het zei, dat er een overdonderende hoeveelheid feiten waren verkregen uit bronnen die positief stonden tegenover diegenen, die er kennelijk verantwoordelijk voor waren. Het zijn deze feiten die de oorzaak van het ontstaan van het Tribunaal werden. Er zou nauwelijks zo'n tribunaal kunnen bestaan als er geen sterke evidentie was die zijn bestaan noodzakelijk maakte. De vragen die u opwerpt over Neurenberg zijn dus voorzien door Bertrand Russell en hij is een van de mensen geweest die er het meest gevoelig voor waren.

"Het tribunaal heeft geen duidelijk historisch precedent. Het Neurenberger Tribunaal was mogelijk, hoewel het zich bezighield met bepaalde oorlogsmisdaden, omdat de geallieerden de overwonnenen er toe dwongen hun leiders voor een proces uit te leveren. . . . Ondanks deze remmende factoren, die doen twifelen aan bepaalde procedures van Neurenberg, uitte het Neurenberger Tribunaal het gevoel van grote woede dat werkelijk universeel was, over de misdaden door de Nazi's gepleegd in Europa. . . . Onze taak is moeilijker, maar voor ons geldt dezelfde verantwoordelijkheid. Wij vertegenwoordigen geen enkele staatsmacht, we kunnen de mensen, verantwoordelijk voor de misdaden tegen het Vietnamese volk er niet toe dwingen als de aangeklaagden voor ons te verschijnen. Wij beschikken niet over de daartoe noodzakelijke macht. We kunnen onmogelijk alle consequenties van een proces voltrekken. Ik geloof dat deze ogenschijnlijke beperkingen in werkelijkheid deugden zijn. We zijn vrij om een historisch onderzoek in te stellen, ongehinderd door politiek-staatkundige overwegingen of andere soortgelijke verplichtingen."

Het Britse bestuurslid van de Vredesbeweging, bezorgd om zijn 'teleurstelling over het Tribunaal', zou zich kunnen bezinnen op de zorg en de grootsheid, waarmee het Tribunaal zijn taak heeft benaderd. Ik hoop dat een dieper op de zaak ingaande reactie gevonden zal worden in de rest van de beweging.

LITERATUUR OVER HET TRIBUNAAL

Bertrand Russell, War Crimes in Vietnam, George Allen, London 1967. Prijs: 12 shilling. Hetzelfde boekje is in het Frans vertaald onder de titel 'Nuremberg pour le Vietnam' en deze maand verschenen bij Maspero in Parijs, maar de prijs is aanmerkelijk hoger (NF 10).

Ralph Schoenman, A Glimpse of American Crimes in Vietnam, Goodwin Press, London 1966. Prijs: 2½ shilling.

KINDEREN IN NOORD-VIETNAM

Wat moet iemand zeggen tegen een zevenjarige jongen die (als hij toekomstige aanvallen overleeft) door het leven moet gaan met één arm, omdat tijdens een bombardement zijn rechter arm bij de schouder werd afgerukt? Toen ik met hem sprak en met zijn twaalfjarige vriendje dat bij een andere aanval een been had verloren, probeerde ik de gruwelen van de oorlog niet aan te roeren. Ik vroeg hen over school en vertelde hoe mijn 10- en 14-jarige kinderen in de VS leefden.

Het gesprek vlotte goed. Er was in ieder geval een begin van vertrouwen en sympathie. Maar op geen enkele manier konden we de oorlog vermijden in ons gesprek, zoals men dat in de VS wel kan doen door het nieuws af te zetten of op een ander onderwerp over te gaan. School? De zevenjarige Dai had zijn arm verloren toen zijn kleuterschool werd gebombardeerd. Tien van zijn klasgenootjes en de onderwijzeres werden gedood; negen kinderen wer-

den gewond. De twaalfjarige Chinh was met een vriendje op weg naar school toen het volgende gebeurde: "Er ontploften bommen en ik wist niet dat mijn been er af was, maar alleen dat ik niet kon opstaan en dat ik niet meer kon lopen. . . Mijn vriend Ve nam me op zijn rug en bracht me in de buurt van de loopgraven. Toen joeg een andere ontploffing ons in de loopgraven waar water in stond en we werden helemaal nat. Ve trok me maar steeds door het water om uit de buurt van de bommen te komen. Hij legde me op een droge plek en zag een heleboel bloed, toen werd hij bang en ging naar het dorp om mijn vader te halen. . . . Toen mijn vader me naar het eerste-hulp station droeg, kon ik nog steeds alles om me heen zien en ik zag een paar van mijn vrienden en enkele dorpingen dood op de grond liggen. Toen viel ik flauw en zag ik niets meer."

In mijn aantekeningen staat: "Hij spreekt bijzonder eenvoudig en natuurlijk, zonder een spoor van zelfbewustheid of zelfmedelijden. Ik vraag me af of hij er in zal slagen deze gezonde levenshouding te bewaren nu hij zonder been door het leven moet gaan."

Toen we aan het praten waren, kwamen er plotseling Amerikaanse vliegtuigen over (zoals ze dag en nacht over heel Vietnam vliegen). Luidgierend vlogen ze over het complex van primitieve schuilplaatsen en de gemeenschappelijke bron waar vrouwen hun borden aan het afwassen waren en waar wij met ons drieën stonden te praten. Wij zochten een schuilplaats en zetten het gesprek daar voort. Ze vertelden me dat enkele van hun vrienden waren gedood terwijl ze waterbuffels hoedden: "De vliegtuigen doken op de velden en mitrailleerden de mensen en de dieren."

(Dave Dellinger in Peace News, 17-2-'67)

BEKNOPT OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 21 maart tot 15 april 1967

- 21 maart - Voor het eerst is er een artillerieduel geweest tussen batterijen aan weerszijden van de gedemilitariseerde zone.
- 22 maart - Ook de zware B-52 bommenwerpers, die na de weigering van Japan om de VS Okinawa als basis te laten gebruiken, van Guam moesten opstijgen, zullen vanuit Thailand mogen opereren. Uit een Amerikaans opinieonderzoek in Zuid-Vietnam blijkt dat 81% voor alles vrede wil, 4% een 'overwinning op het communisme' en 4% onafhankelijkheid (tegen hereniging). In de provincie Tay Ninh, vlakbij de Cambodjaanse grens, worden zware gevechten geleverd tussen 45.000 Amerikaanse troepen en keurtroepen van het Bevrijdingsfront, die bijna 600 man verloren hebben.
- 23 maart - Hanoi verwerpt het nieuwe vredesplan van Thant.
- 24 maart - De wekelijkse Amerikaanse verliescijfers hebben de 2000 man (buiten gevecht gestelden) overschreden. Ook het Bevrijdingsfront verwerpt de vredesvoorstellen, die Johnson aan Ho Tsji Minh heeft gedaan.
- 27 maart - Hanoi verwerpt het nieuwe vredesplan van Thant (zie 17/3). De militaire junta in Saigon keurt de ontwerp-grondwet goed.
- 28 maart - Uitgebreide bombardementen in de omgeving van Haiphong. Evenals Washington heeft ook Saigon nu het nieuwe vredesplan van Thant goedgekeurd.
- 31 maart - Het hoogoven- en metaalindustriecomplex van Thai Nguyen in Noord-Vietnam is na een zesde aanval van de USAF vrijwel geheel verwoest. Het Vaticaan maakt bekend dat Noord-Vietnam van RK-zijde voor f 5.350.000 hulp heeft ontvangen, en Zuid-Vietnam voor f 295.800.000.
- 1 april - De nieuwe grondwet is in Saigon afgekondigd: op 1 september a. s. zal de senaat en de president gekozen worden, een maand later het Huis van Afgevaardigden. Voor het eerst heeft het Bevrijdingsfront de Amerikanen met zwaar geschut beschoten. Thant dringt er bij de Amerikaanse regering op aan de bombardementen eenzijdig te staken.
- 2 april - In 200 Zuidvietnamese dorpen zijn gemeenteraadsverkiezingen gehouden; de opkomst was 50%. Meer dan 2000 Amerikaanse jongeren zijn naar Canada gevlucht om de dienstplicht te ontlopen. Ook het aantal dienstweigeraars neemt snel toe. Voor het eerst zijn B-52 bommenwerpers opgestegen van de basis Utapao in Thailand.
- 3 april - Volgens Washington zijn in de eerste drie maanden van 1967 22.274 'vijanden' gedood, en 9000 gedeserteerd. De Amerikanen hebben tot nu toe meer dan 2000

- vliegtuigen en helicopters verloren. McNamara verklaart niet te overwegen de MIG-bases in Noord-Vietnam te bombarderen.
- 4 april - Het Bevrijdingsfront heeft drie politieposten in Saigon aangevallen. Ds. Martin Luther King roept jonge Amerikanen op tot dienstweigering.
- 6 april - Ook het Bevrijdingsfront verwerpt het nieuwe vredesplan van Thant. Het Bevrijdingsfront heeft een Zuidvietnamees hoofdkwartier bij Hue en een vliegveld bij Quang Tri veroverd. Johnson verwerpt alle voorstellen waarin op eenzijdig staken van de bombardementen wordt aangedrongen.
- 7 april - Ter gelegenheid van de 2510e verjaardag van Boeddha heeft Saigon zich bereid verklaard een wapenstilstand van 24 uur in acht te nemen. Thant heeft een onderhoud met de Paus over Vietnam. Onlusten ten gevolge van het bezoek van vice-president Humphrey in Europese hoofdsteden.
- 8 april - Ten noordwesten van Hanoi zijn lanceerplaatsen van 'SAM'-raketten gebombardeerd. Drie Amerikaanse oorlogsschepen in de Baai van Tonkin zijn door kustbatterijen getroffen. B-52 bommenwerpers hebben een aanval op een Vietcong-basis gedaan, 9 km van Saigon-Cholon.
- 9 april - Het Bevrijdingsfront heeft twee grote offensieven ingezet: dichtbij Saigon en in Binh Dinh, in het Noorden. Generaal Ky heeft zich in een toespraak tot officieren gekant tegen een burgerregering, en pleit voor een dictatuur 'in sommige gevallen'.
- 10 april - Na een gesprek met Thant heeft Senanayake, premier van Ceylon, een vredesplan voor Vietnam bekend gemaakt. Dit voorziet in 'Vietnamese oplossingen voor Vietnamese zaken': een conferentie tussen vertegenwoordigers van Noord- en Zuid-Vietnam en het Bevrijdingsfront. Voor het eerst geven Amerikaanse woordvoerders toe, dat zij in Noord-Vietnam gebruik maken van 'anti-personaal-bommen'.
- 13 april - Moskou en Peking hebben onlangs een akkoord gesloten over het wapentransport door China ten behoeve van Vietnam. De Amerikaanse luchtmacht maakt voor zijn bombardementen op Noord-Vietnam gebruik van gegevens verkregen door 'weersatellieten'. Het Front heeft de belangrijke brug tussen Danang en Hue opgeblazen.
- 14 april - Volgens het Amerikaanse Ministerie van Oorlog is de mankracht van de 'vijand' gestegen tot 287.000 man. Er zouden (vanaf 1960) 600.000 man buiten gevecht gesteld zijn; aan Amerikaanse zijde 63.746.

LIJST VAN ADRESSEN

waar men op vertoon van een geldige lidmaatschapskaart van één van de bij het Jongerencomité Vrede en Zelfbeschikking voor Vietnam aangesloten organisaties een toegangkaart kan kopen voor de besloten bijeenkomst van de werkgroep Vietnam Tribunaal te Amsterdam (zie ook pag. 2).

Algemene Studenten Vereniging Amsterdam (ASVA): Weesperstraat 51, Amsterdam, telefoon 22 57 71;

Socialistische Jeugd Nederland (SJ): Haarlemmer Houttuinen 73, Amsterdam;

Democratisch Socialistische Studenten Vereniging Politeia: R. Riethof, Joh. Huizingalaan 247 hs, Amsterdam, telefoon 15 13 56;

Oecumenische Jeugdraad (OJR): D. C. van Kereken, Maliebaan 88, Utrecht, tel. 030-13492;

Studenten Sociëteit Olofspoort: Keizersgracht 792, Amsterdam, telefoon 66033;

Nadere informatie over nog meer verkoopadressen binnen en buiten Amsterdam zijn te verkrijgen bij Herman Hoeneveld, Reguliersgracht 74 II, Amsterdam, tel. 22 27 46.

N.B. Men hoeft niet noodzakelijkerwijs zijn kaart bij de eigen organisatie te bestellen!

MEDEDELINGEN

Vietnamdemonstratie Delft (J. de Jong, Poptahof-Zuid 587, tel 22349) Vrijdag 5 mei, 19.00 uur op de Markt in Delft. Vergunning is aangevraagd. Zelf doeken en borden meebrengen.

Actiegroep Vietnam Alkmaar (Belieslaan 2, Heiloo) Zaterdag 6 mei, 3 uur demonstratie vanaf de Bergerhout.

Actiegroep Vietnam: \$ plakkertjes verkrijgbaar met de volgende teksten: 'bombardementen: massamoord', 'wie zwijgt is medeplichtig', 'Johnson voor het tribunaal' en 'Vietnam' met t in kruissymbool. Prijs f 1,- per honderd. Postgiro 1263483 tnv Actiegroep Vietnam, Heiloo.

Comité Vietnam (P. Nak, 1e Helmerstraat 112, Amsterdam, 020-83342) Demonstratie op zaterdag 20 mei 3 uur vanaf de Nieuwmarkt in Amsterdam. Een verklaring met oproep voor de demonstratie zal als advertentie in de dagbladen verschijnen met handtekening van zoveel mogelijk sympathisanten. Inlichtingen aan bovenstaand adres.

Vietnam Bulletin: De volgende losse nummers zijn nog te krijgen à 40 cent door overmaking van het totaalbedrag op postgiro 1281198. Mocht één van de nummers uitverkocht raken, dan zullen wij het door U betaalde (deel van het bedrag) terugstorten. Onder mededelingen dient U de gewenste nummers te vermelden. Nr. 2, 5, 8, 9, 10, 11 en 13 t/m 23.

DRUKWERK

port betaald
AMSTERDAM.

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4

H.G.J. Zonnenberg

Fosibus 187

UIRECHT 1

25

HOLLAND